

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/9/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413221470
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1413221470.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členiek senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: V. Š., I.. XX. XX. XXXX, Z. Ú. XXXX/X, E., Č. L., T. Č., zastúpený: JUDr. Jana Brišková Dominová, advokátka, so sídlom Štefánikova 2C, Piešťany, proti žalovanému: R.. F. I.Ý., I.. XX. XX. XXXX, Z. Z. X, Z., zastúpený: AKMG, s.r.o., so sídlom Dolná 6A, Banská Bystrica, IČO: 36 800 589, o zaplatenie 57.113,92 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 13. júna 2017, č. k. 11C/388/2013-292, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 47.113,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 47.113,92 eur od 15. 06. 2013 do zaplatenia, spolu s dohodnutým zmluvným úrokom vo výške 19,2 % ročne zo sumy 47.113,92 eur od 15. 06. 2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 57.113,92 eur, počítaný od 01. 01. 2011 do 14. 06. 2013, čo predstavuje sumu 11.203,72 eur, dohodnutý zmluvný úrok vo výške 19,2 % ročne zo sumy 57.113,92 eur, počítaný od 22. 01. 2010 do 14. 06. 2013, čo predstavuje sumu vo výške 37.223,88 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške nároku 100 %, m e n í t a k , ž e ž a l o b c o v i p r i z n á v a p r o t i ž a l o v a n é m u n á r o k n a n á h r a d u t r o v k o n a n i a v r o z s a h u 6 4 , 9 8 % .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým v zastavenej časti konania žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania, z r u š u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a p r o t i ž a l o v a n é m u n á r o k n a n á h r a d u t r o v o d v o l a c i e h o k o n a n i a v r o z s a h u 1 0 0 % .

o d ô v o d n e n i e :

1.

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 47.113,92 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 47.113,92 eur od 15. 06. 2013 do zaplatenia, spolu s dohodnutým zmluvným úrokom vo výške 19,2 % ročne zo sumy 47.113,92 eur od 15. 06. 2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 57.113,92 eur, počítaný od 01. 01. 2011 do 14. 06. 2013, čo predstavuje sumu 11.203,72 eur, dohodnutý zmluvný úrok vo výške 19,2 % ročne zo sumy 57.113,92 eur, počítaný od 22. 01. 2010 do 14. 06. 2013, čo predstavuje sumu vo výške 37.223,88 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške nároku 100 % (výrok II.), zastavil konanie v

časti o zaplataenie istiny 10.000 eur (výrok III.) a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v zastavenej časti konania (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou od žalovaného domáhal zaplataenia sumy 700.000 Kč a 30.000 eur (v prepočte 57.113,92 eur) s príslušenstvom (dohodnutým zmluvným úrokom a úrokom z omeškania) titulom nevrátenej pôžičky. Žalobca v konaní tvrdil, že ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom písomnú zmluvu o pôžičke na uvedené sumy, ktoré žalovaný v dohodnutej lehote nevrátil. Žalovaný sa naopak v priebehu konania bránil, že so žalobcom síce uzatvoril písomnú zmluvu o pôžičke (v znení jej dodatku), avšak účelom a dôvodom uzavretia tejto zmluvy bol záujem žalobcu vykonať investovanie s týmito peňažnými prostriedkami. Tvrdil, že žalobca nemal záujem na tom, aby vykonával investície pod jeho menom ako sprostredkovateľ, preto ho žalobca požiadal, aby s ním formálne uzavrel zmluvu o pôžičke a aby vykonával s finančnými prostriedkami finančné operácie - investície za účelom zhodnotenia. Toto jeho tvrdenie dokladuje skutočnosť, že v rovnaký deň, ako uzavreli pôžičku, došlo aj k uzavretiu jej dodatku, ktorý deklaruje ich skutočný záujem. Žalobca od neho pravidelne vyžadoval informácie o priebehu investície a stave jej zhodnotenia, čo si žalovaný aj plnil, pričom žalobca mal reálnu možnosť disponovať s peňažnými prostriedkami na osobitnom účte. Zmluva o pôžičke je podľa žalovaného predstieraným právnym úkonom, a preto aj neplatným právnym úkonom, pričom úmyslom a vôľou strán bolo založiť vzťah, ktorého podstatou bol záujem žalobcu, aby žalovaný podľa jeho pokynov uskutočnil finančné investície. Žalovaný poukázal tiež na to, že mal oprávnenie vykonávať činnosť finančného sprostredkovateľa, preto aj následne vykonal investíciu s peňažnými prostriedkami žalobcu, a to nákup akcií na americkej burze cenných papierov s tým, že aktuálny stav na účte žalobca dostal v elektronickej podobe a rovnako aj vo fyzickej podobe osobne. Namietol, že splatnosť a ani samotná výška peňažného plnenia, ktoré je povinný vrátiť, nebola vopred daná, je neistá a závisí od úspechu investovania, za čo však nenesie zodpovednosť a žalobca s tým bol uzročený. Argumentoval, že medzi stranami doposiaľ nedošlo k dohode o splatnosti odmeny (úrokov), preto nie je v omeškanií so zaplataením odmeny a ani úrokov z omeškania. Poukázal tiež na to, že časť sumy (10.000 eur) žalobcovi vrátil, čo žalobca v žalobe zamlčal. V konaní pred súdom prvej inštancie takisto namietal, že zmluva o pôžičke sa odvoláva len na jeden príjmový doklad, pričom žalobca k žalobe priložil dva príjmové doklady. Prílohou k zmluve bol podľa neho len doklad o prevzatí čiasťky 700.000 Kč, a nie aj sumy 30.000 eur. Sumu 700.000 Kč prevzal za účelom investície do cenných papierov, zatiaľ čo sumu 30.000 eur prevzal za účelom vyplataenia iného klienta, išlo teda o pomoc od žalobcov pre neho. Pri sume 30.000 eur preto podľa jeho názoru nejde o nárok na vrátenie pôžičky, ale o nárok na vydanie bezdôvodného obohataenia - plnenia bez právneho dôvodu. V nadväznosti na to žalovaný namietol premlčanie tohto žalobou uplatneného nároku, keďže žaloba bola žalobcom podaná po uplynutí premlčacej doby.

3. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobca podaním zo dňa 02. 02. 2015, t. j. ešte pred otvorením pojednávania, vzal žalobu v časti o zaplataenie 10.000 eur späť, a to z dôvodu čiastočnej úhrady žalovanej sumy žalovaným (ešte pred podaním žaloby, pozn. odvolacieho súdu), a navrhol aj zmenu žalobného návrhu (vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby). Súd prvej inštancie uznesením na pojednávanií dňa 17. 03. 2015 pripustil zmenu žalobného návrhu v znení, v akom bolo následne žalobe vyhovené napadnutým rozsudkom (výrok I. napadnutého rozsudku).

4. Prvoinštančný súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a žalovaného, výsluchom svedkov X. Š. (W. Ž.F.) F. W. M. (Z. B. Ž.) a vykonaním listinných dôkazov: zmluva o pôžičke s dodatkom, príjmový pokladničný doklad na sumu 700.000 Kč, príjmový pokladničný doklad na sumu 30.000 eur, zápisnica o výsluchu svedkyne W. M. v konaní vedenom na Okresnom M. Z. R. B. M.. E.. XXC/XXX/XXXX, O. M.I. I. R. Q. M..L..T.. z Obchodného registra vedeného Mestským súdom v Prahe oddiel C, vložka 155418, osvedčenie o vykonaní odbornej skúšky žalovaným pre stredný stupeň odbornej spôsobilosti v sektore N.Y. G. Č.. XXXXXXXXXXXXXXX, potvrdenie o prevzatí sumy 10.000 eur zo dňa 15. 06. 2013, S.-W. N. Ž.É. F. W. Ž., história obchodu s cennými papiermi M. V. M. K..

5. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 22. 01. 2010 O. E. O. Č. L. písomnú zmluvu o pôžičke podľa ust. § 657 a nasl. zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákoníka s tým, že žalobca ako veriteľ prenechal žalovanému ako dlžníkovi čiastku uvedenú v príjmovom pokladničnom doklade (príloha č. 1 príjmový pokladničný doklad), ktorý je prílohou tejto zmluvy, a to odovzdaním v hotovosti, pričom dlžník prevzatie čiastky potvrdil a zaviazal sa ju vrátiť do 31. 12. 2010. Obe zmluvné strany v závere prehlásili, že si túto zmluvu pred podpisom prečítali, porozumeli jej obsahu,

s obsahom súhlasia, a že je táto zmluva prejavom ich slobodnej vôle. Podpisy zmluvných strán na zmluve boli úradne overené. Ďalej zistil, že dňa 22. 01. 2010 O. E. strany sporu uzavreli písomný dodatok k zmluve o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010, v ktorom sa dohodli na doplnení tejto zmluvy tak, že dlžník sa zaviazal, že požičané prostriedky využije na vyhľadávanie investičných príležitostí na akciových trhoch v USA s tým, že požičané prostriedky budú uložené na obchodnom účte dlžníka, ktorý sa zaviazal odovzdať veriteľovi všetky prihlasovacie heslá, pokiaľ ich bude veriteľ požadovať. Tiež sa zaviazal zaplatiť veriteľovi ročnú odmenu vo výške 19,2 % z požičanej čiastky ako ročnú alebo mesačnú odmenu, okrem nepredvídateľných situácií (vojna, teroristický útok), pričom spôsob a termín vyplatenia odmeny bude dohodnutý individuálne. Podpisy zmluvných strán na dodatku boli úradne overené. Ďalej zistil, že v príjmovom pokladničnom doklade zo dňa 22. 01. 2010 žalovaný potvrdil, že prevzal od žalobcu sumu 700.000 Kč, a v príjmovom pokladničnom doklade zo dňa 22. 01. 2010 žalovaný potvrdil, že prevzal od žalobcu sumu 30.000 eur. Z potvrdenia o prevzatí sumy 10.000 eur zo dňa 15. 06. 2013 prvoinštančný súd zistil, že X. Š. (W. Ž.) B., Ž. B. časť pôžičky zo dňa 22. 01. 2010 O. O. XX.XXX S. T. Ž..

6. Poukázal na to, že žalobca je J. T. - Š. T. Č. L.U. M. Z. na Ú. Č. L., zatiaľ čo žalovaný je M. Š.G. T. M. Z. na Ú. M. L., pričom strany si dojednali použitie českého práva. V nadväznosti na to skonštatoval, že jeho právomoc vo veci je daná s poukazom na ust. čl. 2 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.

7. Spor teda právne posúdil podľa právneho poriadku Českej republiky, a to podľa ust. § 35 ods. 2, § 37, § 41a ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2, § 657 a § 658 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákoníka a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Uviedol, že medzi stranami bola dňa 22. 01. 2010 uzavretá písomná zmluva o pôžičke, v ktorej žalobca potvrdil, že prenechal žalovanému ako dlžníkovi čiastku uvedenú v prílohe č. 1, a to odovzdaním v hotovosti, a žalovaný prevzatie čiastky potvrdil s tým, že má záväzok túto sumu vrátiť v lehote do 31. 12. 2010. V dodatku k tejto zmluve z toho istého dňa sa žalovaný zaviazal k účelu využitia finančných prostriedkov a na odmene - úrokoch vo výške 19,2 % ročne. Poukázal na to, že medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný prevzal od žalobcu v hotovosti dňa 22. 01. 2010 sumy 30.000 eur a 700.000 Kč, ktorú skutočnosť potvrdil na pokladničných príjmových dokladoch, a že z uvedených čiastok vrátil žalobcovi dňa 15. 07. 2013 sumu 10.000 eur. V konaní naopak bolo sporné, z akého právneho dôvodu žalovaný prevzal dané čiastky: či išlo o zmluvný vzťah podľa písomne uzavretej zmluvy o pôžičke a ak áno, tak v akej výške (či len 700.000 Kč, alebo aj 30.000 eur), alebo či bola zmluva o pôžičke zastieraným právnym úkonom, keď v skutočnosti išlo medzi stranami o zmluvný vzťah podľa zmluvy o investovaní finančných prostriedkov, a ak áno, v akej ich výške a či je potom daný záväzok žalovaného vrátiť danú sumu a s akým príslušenstvom. Bol toho názoru, že skutočnou vôľou účastníkov tejto zmluvy bolo uzavretie zmluvy o pôžičke, a to na sumu 700.000 Kč, ako aj na sumu 30.000 eur, keď táto skutočnosť nepochybne vyplývala z vykonaného dokazovania: z výsluchu žalobcu, svedkyne - manželky žalobcu a z písomnej zmluvy o pôžičke. Uviedol, že pri výklade právneho úkonu podľa ust. § 35 ods. 2 Obč. zák. možno na vôľu toho, kto tak učinil, usudzovať tiež s prihliadnutím na jeho následné chovanie, a poukázal na to, že žalobca sa následne v priebehu rokov 2011 a 2012 domáhal vrátenia požičaných súm a žalovaný v priebehu roka 2013 časť pôžičky vo výške 10.000 eur aj vrátil. K argumentácii žalovaného, že peniaze boli poskytnuté za účelom ich finančného zhodnotenia v prospech žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, že ide o výmysel žalovaného po tom, ako bolo zrejmé, že peniaze získané od žalobcu a investované do akcií (spoločnosti vyrábajúcej solárne panely, pozn. odvolacieho súdu) sa mu možno nevrátia. Podľa prvoinštančného súdu je nezmyslom, že by právne spôsobilý dospelý (žalobca) odovzdal cudziemu človeku 700.000 Kč na investovanie s neistým výsledkom na tzv. dlhodobé zhodnotenie s termínom len do 31. 12. 2010, ako aj sumu 30.000 eur len na vyplatenie iného klienta, bez záväzku žalovaného tieto prostriedky vrátiť, resp. bez nejakého odplatného záväzku. Je tiež málo pravdepodobné a neštandardné, že by žalobca odovzdal dané sumy len tak bez dôvodu, dobročinne a v takom vysokom finančnom objeme. Poukázal na to, že žalobca v konaní poprel, že by vedel o účele odovzdaných peňazí. Ak by žalobca pri uzatváraní zmluvy vedel o účele odovzdávaných peňazí, neexistoval by logický dôvod na nezpracovanie uvedenej skutočnosti priamo do textu zmluvy podpísanej so žalovaným s tým, že ak nevráti peniaze v určenej dobe, je to riziko investície. Aj v tomto dodatku je ale uvedené, že žalovaný ako dlžník sa zaväzuje využiť požičané prostriedky, ktoré budú uložené na jeho účte. Súd prvej inštancie poukázal tiež na to, že žalovaný ani v samotnom odpore neuviedol, že sumu 30.000 eur prevzal na vyplatenie iného klienta a že táto suma nie je pôžičkou. Naopak tvrdil, že sumu prevzal za účelom investovania. V odpore takisto bližšie neuviedol, ktorá z uvedených súm (či 700.000 Kč alebo 30.000 eur) a prečo práve 700.000 Kč by mala byť čiastkou na investovanie a ktorá čiastka mala byť na výplatu iného klienta, hoci by o

tom už v tom čase musel mať vedomosť. Jeho obranu preto považoval za účelovú a nevierohodnú. Prvoinštančný súd preto neuveril tvrdeniam žalovaného, že zmluva o pôžičke bola zastretý právny úkon a že v skutočnosti strany uzavreli zmluvu o investovaní finančných prostriedkov, ako ani, že za týmto účelom prevzal od žalobcu len sumu 700.000 Kč, a to bez záruky vrátenia peňazí, a že sumu 30.000 eur prevzal na výplatu iného klienta bez toho, aby sa zaviazal ju vrátiť a len ako pomoc na vyplatenie. Uviedol, že sms komunikácia medzi sporovými stranami jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukazuje, že by medzi nimi malo ísť o čiastky investované žalovaným podľa pokynov žalobcu na základe zmluvy o investovaní. Poukázal tiež na to, že svedkyňa Slížová vo výpovedi v inom konaní uviedla, že W. Š. uzavreli zmluvu o pôžičke v júni 2010 s tým, že žalovaný peniaze vráti a zhodnotí do dvoch mesiacov, čo sa však nestalo. Skonštatoval, že v prejednávanej veci nebola preukázaná obrana a tvrdenia žalovaného, a teda, že nešlo o zastieraný právny úkon a že v časti o zaplatenie 30.000 eur nešlo o nárok z titulu bezdôvodného obohatenia (plnenie prijaté bez právneho dôvodu), ktorý by bol premlčaný. Súd prvej inštancie preto rozhodol tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie celej uplatnenej žalovanej sumy v prepočte na euro. Žalovaného zaviazal tiež na zaplatenie dohodnutého ročného úroku vo výške 19,2 % z požičanej sumy, keďže v konaní nemal preukázanú existenciu nepredvídateľných situácií (vojna, teroristický útok a pod.), ktoré by podľa dodatku k zmluve o pôžičke vylučovali jeho priznanie. Žalovanému priznal tiež nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo žalovanej sumy, keďže žalovaný nezaplatil celú požičanú sumu v lehote splatnosti, ale len jej časť vo výške 10.000 eur.

8. Rozhodnutie o zastavení konania v časti o zaplatenie 10.000 eur odôvodnil právne ust. § 144, § 145 a § 146 C.s.p. a vecne tým, že žalobca vzal žalobu v tejto časti späť pred otvorením pojednávania. Preto konanie v tejto časti zastavil.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania v zastavenej časti konania odôvodnil právne ust. § 256 ods. 1 C.s.p. a vecne tým, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania, preto priznal nárok na náhradu trov konania v tejto časti žalovanému. Uviedol, že žalobca podaným návrhom na vydanie európskeho platobného rozkazu uplatnil nárok na vrátenie pôžičky zo dňa 22. 01. 2010 v celom rozsahu, žalovaný však v konaní predložil dôkaz - potvrdenie o prevzatí sumy 10.000 eur zo dňa 15. 06. 2013, v ktorom manželka žalobcu výslovne potvrdila, že ide o prevzatie časti pôžičky zo dňa 22. 01. 2010. V čase podania návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu už teda bola táto čiastka žalovaným zaplatená a žalobca mal o tom vedomosť.

10. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie, ktoré odvolací súd podľa jeho obsahu vyhodnotil ako odvolanie proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel (výrok I.), a proti výrokom o náhrade trov konania (výroky II. a IV.). Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), ako aj tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.), a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. Bol toho názoru, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sporové strany síce uzavreli dňa 22. 01. 2010 zmluvu formálne označenú ako zmluvu o pôžičke, avšak z obsahu tejto zmluvy v spojení s jej dodatkom bolo nepochybne zrejmé, že predmetom zmluvy nebola pôžička, ale investovanie finančných prostriedkov. V prospech tejto skutočnosti svedčí podľa žalovaného obsah dodatku, ktorý je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a v ktorom sa poukazuje predovšetkým na účel poskytnutia finančných prostriedkov, teda investovanie, hovorí sa v ňom o obchodnom účte a o prístupoch k nemu, ďalej sa v ňom hovorí o možnom úroku zhodnotenia, a nie o úroku za požičanie, a najmä je v ňom uvedené, že ku danému zhodnoteniu dôjsť nemusí, teda nie je záväzná. Okrem toho, aj z neskorších vyjadrení samotného žalobcu vyplývalo, že išlo o investovanie, napr. z jeho výsluchu na pojednávaní dňa 17. 03. 2015. Namietol, že súd prvej inštancie neposudzoval tento dodatok ako celok, ale zo všetkých jeho bodov nesprávne vyňal len úrok zhodnotenia a svojvoľne rozhodol, že ku zhodnoteniu došlo, resp. prisúdil žalobcovi tento úrok v plnej výške ako tzv. úrok za pôžičku, a teda poprel a nerešpektoval ďalšie body dodatku. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie vychádza z jedného zásadného nesprávneho skutkového záveru, a síce, že prvoinštančný súd posudzoval obe poskytnuté sumy 700.000 Kč a 30.000 eur v kontexte právneho úkonu zo dňa 22. 01. 2010 formálne označeného ako zmluva o pôžičke. Z písomných dokladov však podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že k tomuto právnomu úkonu sa vzťahuje iba suma 700.000 Kč, a nie aj suma 30.000 eur. V zmysle tohto právneho

úkonu mu bola odovzdaná iba suma uvedená v prílohe č. 1 (t. j. suma 700.000 Kč), ktorú sa zaviazal investovať. V čl. I. bode 1. predmetnej zmluvy sa vyslovene uvádza, že „věřitel přenechává touto smlouvou dlužníkovi částku uvedenou v příloze č. 1 (příloha č. 1: příjmový pokladní doklad), která je přílohou této smlouvy a to předáním v hotovosti“. Ak mali byť podľa vôle zmluvných strán skutočne poskytnuté dve sumy, potom by bolo nelogické, aby túto svoju vôľu jednoznačne neprejavili aj v písomnej zmluve o investovaní finančných prostriedkov. V danej veci však zmluva vyslovene uvádza, že príloha je len jedna, a aj vo všetkých slovných spojeniach je v tejto súvislosti použité jednotné číslo. Nemôže teda obstať účelové tvrdenie žalobcu, že prílohou k zmluve nebol jeden, ale dva pokladničné doklady. Podľa žalovaného je preto nepochopiteľný skutkový záver prvoinštančného súdu o tom, že k právnomu úkonu označenému ako zmluva o pôžičke sa nevzťahuje len suma 700.000 Kč, ale aj druhá suma 30.000 eur (ktorá je navyše kvantifikovaná v inej mene), pretože ignoruje gramatický a logický výklad zmluvy zo dňa 22. 01. 2010 a jej prílohy č. 1. V tejto súvislosti poukázal na to, že výpoveď M. - W. žalobcu nie je vierohodná, pretože táto je nielen O. Z. L.R.I. B. N. Ž.F., ale na výsledku konania má sama priamy záujem, keďže výsledok tohto konania priamo ovplyvní aj jej majetkové pomery. Navyše, v emailovej komunikácii medzi nimi táto svedkyňa viackrát hovorila o investícii, zhodnotení atď., slovo pôžička, požičali a pod. sa v komunikácii nikdy nevyskytovalo. Vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci žalovaný uviedol, že každý právny úkon sa má posudzovať primárne podľa obsahu, a to bez ohľadu na to, ako je formálne označený. Keďže vôľa zmluvných strán smerovala k uzavretiu zmluvy o investovaní, čo podľa žalovaného vyplýva napr. z písomného dodatku k tejto zmluve, po právnej stránke bolo nutné kvalifikovať právny úkon zo dňa 22. 01. 2010 ako zmluvu o investovaní, t. j. ako tzv. inominátnu zmluvu uzavretú v súlade s ust. § 51 Obč. zák.. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k inému právnomu záveru, ide z jeho strany o nesprávne právne posúdenie veci. Prvoinštančný súd následne vec nesprávne právne posúdil aj vo vzťahu k sume 30.000 eur, pri ktorej nesprávne vychádzal z toho, že išlo o pôžičku zo zmluvy zo dňa 22. 01. 2010. Podľa žalovaného mal súd prvej inštancie túto sumu po právnej stránke posúdiť ako plnenie získané bez právneho dôvodu, t. j. ako bezdôvodné obohatenie, a následne mal prihliadnuť na jeho námietku premlčania, ktorú v konaní dôvodne vzniesol. Pokiaľ tak súd prvej inštancie neurobil, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietol tiež, že výška údajne dohodnutého zmluvného úroku (19,2 % ročne) je pre pôžičku medzi fyzickými osobami už na prvý pohľad neprímerane vysoká a rozporná s dobrými mravmi. Aj samotná výška sadzby naznačuje, že nemalo ísť o pôžičku, ale o investovanie s určitým výnosom, ktorý však nebol garantovaný. Prvoinštančný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia aj tým, že žalobcovi priznal nárok na zaplatenie zmluvného úroku až „do zaplatenia“, pretože z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých finančných prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. Následne, v prípade nedodržania splatnosti, sa dlžník dostáva do omeškania, čím veriteľovi vzniká nárok na dohodnuté alebo zákonné úroky z omeškania. Inak povedané, zmluvný úrok neúročí pohľadávku prakticky bez časového obmedzenia, ale len do dohodnutej lehoty splatnosti. Súdu prvej inštancie vytkol tiež nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k náhrade trov konania. Keďže žalobca vzal ním uplatňovaný nárok v časti o zaplatenie 10.000 eur späť, v tejto časti zaviniel (čiastočne) zastavenie konania, a teda bol z procesného hľadiska neúspešný. Za takejto procesnej situácie mal prvoinštančný súd postupovať podľa ust. § 256 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 2 C.s.p. a nárok na náhradu trov konania mal pomerne rozdeliť, resp. mal žalobcovi priznať náhradu trov konania v rozsahu 64,98 %.

11. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keď bol toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že medzi nimi išlo o investovanie finančných prostriedkov. Vykonaným dokazovaním bolo podľa jeho názoru preukázané, že medzi nimi v skutočnosti bola uzatvorená písomná zmluva o pôžičke, predmetom ktorej bola pôžička vo výške 700.000,- Kč a 30.000 eur. Poukázal na to, že predmetný dodatok vyhotovil a na stretnutie priniesol sám žalovaný, ktorý ani na otázky prvoinštančného súdu nevedel uviesť, prečo nie sú ustanovenia dodatku zapracované priamo v zmluve o pôžičke, keďže sa uzatvárali (podpisovali) spolu súčasne. V predmetnom dodatku žalovaný žalobcu len informoval, ako naloží s požičanými peňažnými prostriedkami. Za podstatné považoval to, že v rámci zmluvy o pôžičke, ako ani v rámci jej dodatku neprevzal žiadne riziká v súvislosti s ďalším nakladaním žalovaného s požičanými peniazmi. Uviedol, že vlastnícke právo k požičaným peňažným prostriedkom prešlo na žalovaného ich reálnym prevzatím, k čomu došlo dňa 22. 01. 2010 pri podpise zmluvy o pôžičke. Od tohto momentu s nimi žalovaný nakladal ako so svojimi vlastnými, t. j. mohol ich použiť akokoľvek a bez ohľadu na to, čo mu povedal. Okamihom prenechania peňažných

prostriedkov prešlo na žalovaného aj nebezpečenstvo škody na veci. Keďže išlo preukázateľne o pôžičku, žalovaný mohol s požičanými peniazmi naložiť podľa svojho vlastného uváženia, čo aj urobil. Ak ho aj žalovaný informoval, že potrebuje niekoho vyplatiť alebo že peniaze investuje, tak to mohol urobiť, ale aj nemusel, keďže pôžička ako taká nebola viazaná na splnenie účelu. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný mal požičané peniaze uložené na svojom obchodnom účte brokerjet, ku ktorému žalobca nemal prístup. Žalovaný ich tam mal uložené neoddelene spolu s ďalšími finančnými prostriedkami. Požičané peniaze teda splynuli s inými peniazmi a z tohto dôvodu nie je možné dohľadať ich skutočný pohyb. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného, že z písomných dokladov predložených v konaní vyplýva, že k právnomu úkonu zo dňa 22. 01. 2010 sa vzťahuje iba suma 700.000,- Kč, a nie aj suma 30.000 eur. Podľa žalobcu neobstojí ani odkaz na doslovné znenie zmluvy o pôžičke, v ktorom sa uvádza „príloha č. 1“, keďže prílohou zmluvy o pôžičke boli oba žalovaným podpísané príjmové pokladničné doklady. Tieto doklady boli pri podpise zmluvy o pôžičke vyhotovené dva z dôvodu rozdielnosti meny požičaných peňažných prostriedkov, t. j. jeden na sumu 700.000,- Kč a druhý na sumu 30.000 eur. Žalovaný priniesol na stretnutie vytlačenu zmluvu o pôžičke spolu s dodatkom, preto už nebolo možné zmeniť (prepísať) znenie zmluvy, čo však ani nebolo potrebné, keďže z logiky veci sa iba odlíšili dve rôzne meny, čo ani sám žalovaný v čase podpisu zmluvy nepovažoval za problém a uvedené nenamietal. Existenciu dvoch príloh zmluvy o pôžičke potvrdil aj sám žalovaný na pojednávaní konanom dňa 03. 06. 2015, keď na otázku prvoinštančného súdu „koľko príloh bolo k zmluve o pôžičke?“ žalovaný odpovedal, že „dve - na jednej 700.000 Kč a na druhej 30.000 eur“. Ich existenciu mal súd prvej inštancie preukázanú aj z výsluchu svedkyne - manželky žalobcu a z písomnej zmluvy o pôžičke. Prvoinštančný súd správne poukázal na to, že žalovaný ani v samotnom odpore voči európskemu platobnému rozkazu neuviedol, že sumu 30.000 eur prevzal na vyplatenie iného klienta a že táto suma nie je pôžičkou. Žalovaný naopak tvrdil, že sumy prevzal za účelom investovania. Rovnako v odpore neuviedol, ktorá zo súm, či 700.000 Kč alebo 30.000 eur (a prečo práve 700.000 Kč) by mala byť čiastkou na investovanie, a ktorá čiastka mala byť na výplatu iného klienta, hoci by o tom v tom čase musel mať vedomosť. Je preto zrejmé, že zo strany žalovaného išlo len o účelovú a nevierohodnú obranu, ktorú ani nijako nepreukázal. Odmietol tvrdenie žalovaného, že jeho manželka je nedôveryhodný svedok. Naopak, svedkyňa navrhnutá Ž. (W. M., B. Ž.F.) bola preukázateľne nevierohodná, pričom súd prvej inštancie jej výpoveď správne posúdil aj v súvislosti s jej výpoveďou v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/386/2013 (v obdobnej skutkovej a právnej veci s totožnými stranami sporu), v ktorej vypovedala ako svedok rozporne s výpoveďou v tomto súdnom konaní. O tom, že medzi sporovými stranami išlo o pôžičku, svedčí aj potvrdenie o prevzatí zo dňa 15. 06. 2013, ktoré v konaní predložil sám žalovaný a z ktorého vyplýva, že ide o prevzatie časti pôžičky zo dňa 22. 01. 2010 vo výške 10.000 eur. Vo vzťahu k žalovaným namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že medzi sporovými stranami v skutočnosti išlo o zmluvu o pôžičke. Ak aj žalovaný požičané peniaze investoval, robil tak zjavne vo svojom záujme, aby sa obohatil, konal vo vlastnom mene a na vlastný účet, čiže aj na vlastné riziko, čo sa mu nepodarilo v konaní vyvrátiť. Žalovaný počas svojho výsluchu na pojednávaní konanom dňa 03. 06. 2015 potvrdil, že Ž.F. F. V. W. mu nedávali žiadne pokyny, ako má s požičanými prostriedkami nakladať, pričom zároveň potvrdil, že on sám dával investičné pokyny. Uviedol, že ak by mal záujem o investovanie na finančných trhoch, uzatvoril by riadnu mandátnu/koncesionársku zmluvu, v ktorej by boli vymedzené presné špecifiká a riziká obchodovania, a obrátil by sa na certifikovaného obchodníka s cennými papiermi. Zdôraznil, že žalovaný vystupoval ako fyzická osoba, t. j. v žiadnom prípade nemožno hovoriť o tom, že by mohlo ísť o zmluvu o investovaní. Poukázal tiež na to, že podľa príslušných zákonov o podnikaní na kapitálovom trhu, podľa zákona o cenných papieroch, ako aj podľa úradných smerníc národnej banky nikto nesmie poskytovať hlavné ani doplnkové finančné služby bez povolenia vydaného národnou bankou, a už vôbec ich nesmie poskytovať fyzická osoba. Obstarávateľské zmluvy (či už komisionárska alebo mandátna) musia spĺňať prísne zákonné náležitosti. Okrem iných, jednou z takýchto podstatných náležitostí je aj dohoda účastníkov o odplate. Ak uvedené absentuje, zmluva je absolútne neplatná, pričom takáto dohoda medzi stranami sporu absentuje. Predmetná zmluva o pôžičke okrem toho neobsahuje ani ustanovenia o tom, ako má žalovaný investovať, čo má vykonávať, v akej mene, na aký účet, ako má vyzerať záväzný pokyn a pod. S prihliadnutím na uvedené neobstojí tvrdenie žalovaného, že malo ísť o zastieraný právny úkon, resp. o inomiatnu zmluvu, pretože zastretý právny úkon platí iba vtedy, ak zodpovedá vôli jeho účastníkov a sú splnené všetky jeho náležitosti. Vôľa účastníkov právneho úkonu v prejednávacom prípade bola prejavená jednoznačne ako pôžička peňažných prostriedkov, pričom uzatvorená zmluva o pôžičke ani nenapĺňa znaky niektorej z obstarávateľských zmlúv v súvislosti s obchodovaním na finančných trhoch. Vo vzťahu k zmluvným úrokom žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že tieto boli dohodnuté účastníkmi

zmluvy, t. j. určené ich vzájomnou dohodou, čo žalovaný potvrdil podpisom na zmluve, a v tejto súvislosti poukázal na to, že vytlačenú zmluvu a jej dodatok priniesol na stretnutie sám žalovaný. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých finančných prostriedkov patria veriteľovi len do splatnosti dlhu, a poukázal na to, že v rámci súdnej praxe existujú aj odlišné názory, podľa ktorých dispozitívna norma neobmedzuje dobu na poskytnutie finančných prostriedkov a kým úroky z omeškania sú sankciou, tak úroky sú odmenou za „užívanie si“ peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27. júna 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005). Žalobca nesúhlasil ani s tvrdením žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci v časti rozhodnutia o náhrade trov konania. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie správne rozhodol, že bol v spore plne úspešný, a preto mu aj správne priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške. Súd prvej inštancie tiež podľa jeho názoru správne rozhodol o náhrade trov konania v zastavenej časti konania.

12. Žalovaný, ktorému súd prvej inštancie doručil vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu dňa 13. 10. 2017, sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadril.

13. Po uplynutí lehoty na podanie odvolania a po uplynutí lehoty na podanie vyjadrenia k vyjadreniu žalobcu žalovaný doručil odvolaciemu súdu dňa 11. 01. 2019 podanie označené ako „Podanie - vznesenie námietky premlčania“ a dňa 23. 01. 2019 podanie označené ako „Doplňujúce vyjadrenie žalovaného k odvolaniu zo dňa 15. 08. 2017“. Odvolací súd, v súlade s ust. § 374 ods. 3 vety druhej C.s.p., nepovažoval za potrebné (na zachovanie práva na spravodlivý proces) doručiť tieto podania žalobcovi.

14. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa ust. § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, a rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. mája 2020 podľa ust. § 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 219 ods. 3 C.s.p., pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený stranám sporu zákonným spôsobom.

16. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel (po jej čiastočnom späťvzati žalobcom), ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C.s.p.), pretože súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (ust. § 191 ods. 1 C.s.p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (ust. § 220 ods. 2 C.s.p.). Odvolací súd rovnako nezistil v postupe súdu prvej inštancie z procesnoprávneho hľadiska žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

17. Odvolací súd konštatuje, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti (skutkové či právne), ktoré by boli spôsobilé spochybniť správne závery súdu prvej inštancie. Žalovaný v odvolaní v zásade len opakuje rovnaké argumenty, ktoré prezentoval už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku dôsledne a dostatočne vysporiadal. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie a rozhodnutie veci podstatné, a dospel pritom k správne záveru, že medzi sporovými stranami bola dňa 22. 01. 2010 uzatvorená zmluva o pôžičke v znení jej dodatku, predmetom ktorej bola pôžička sumy 700.000 Kč a sumy 30.000 eur žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi. Tento svoj záver súd prvej inštancie aj zrozumiteľne odôvodnil, keď vysvetlil, že žalovaný v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že predmetná zmluva o pôžičke v znení jej dodatku bola predstieraným právnym úkonom (tzv. simulovaný právny úkon), ktorým mal byť v zmysle ust. § 41a ods. 2 českého zákona č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „český Občiansky zákonník“) zastretý iný právny úkon (tzv. disimulovaný právny úkon), a že skutočným úmyslom sporových strán bolo uzatvoriť zmluvu o investovaní ako inomínatny kontrakt v zmysle ust. § 51 českého Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie takisto správne ustálil, že predmetom pôžičky na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010 v znení jej dodatku boli obe žalované sumy, t. j. suma 700.000 Kč i suma 30.000 eur. Prvoinštančný

súd v tejto súvislosti správne interpretoval zmluvu o pôžičke a dodatok k tejto zmluve nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale tiež podľa (prejavenej) vôle zmluvných strán a podľa všetkých okolností uzavretia zmluvy, rokovaní predchádzajúcich uzavretiu zmluvy a následného správania zmluvných strán (porovnaj ust. § 35 ods. 2 českého Občianskeho zákonníka). Ak potom súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel (po čiastočnom späťvzati žaloby žalobcom), rozhodol správne.

18. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé, vyčerpávajúce a zrozumiteľné. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalovaného), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi na vykonanie dôkazov alebo hodnotením dôkazov. Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd opätovne konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami.

19. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.) odvolací súd uvádza, že nesprávne skutkové zistenia sú také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali a ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 C.s.p..

20. K námietke žalovaného v podanom odvolaní, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, keď súd neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

21. V prejednávanej veci však odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne. Okolnosti namietané žalovaným v podanom odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov a vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci nemajú za následok takú úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s úvahou prvoinštančného súdu prezentovanou v napadnutom rozsudku. Keďže v prejednávanej veci ide o spor s medzinárodným prvkom, súd prvej inštancie sa správne v prvom rade zaoberal otázkou svojej (medzinárodnej) právomoci a následne otázkou na vec sa vzťahujúceho rozhodného práva. Pritom dospel k správnej závere, že jeho medzinárodná právomoc je daná v súlade s čl. 2 ods. 1 nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v

občianskych a obchodných veciach sa uplatňuje až od 10. januára 2015, pozn. odvolacieho súdu). Správne tiež ustálil, že sporové strany si v predmetnej zmluve o pôžičke dohodli použitie právneho poriadku Českej republiky (čl. V. bod 1. tejto zmluvy), a to v súlade s čl. 3 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky. Zmluvný vzťah medzi sporovými stranami sa preto riadi právnymi predpismi Českej republiky, a to najmä v čase uzavretia zmluvy účinným zákonom č. 40/1964 Sb. Občianským zákoníkom. Zákon č. 89/2012 Sb. Občianský zákoník (tzv. nový Občianský zákoník), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 01. 2014, sa na prejednávajúcu vec neaplikuje, pretože v zmysle prechodných ustanovení § 3028 ods. 1 a 3 tohto zákona platí, že týmto zákonom sa riadia práva a povinnosti vzniknuté odo dňa nadobudnutia jeho účinnosti; iné právne pomery vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, ako aj práva a povinnosti z nich vzniknuté, vrátane práv a povinností z porušenia zmlúv uzavretých pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa riadia doterajšími právnymi predpismi.

22. Žalobca v konaní tvrdil, že so žalovaným uzatvoril dňa 22. 01. 2010 zmluvu o pôžičke a dodatok k tejto zmluve, v zmysle ktorej požičal žalovanému sumu 700.000 Kč a sumu 30.000 eur, s dohodnutým zmluvným úrokom vo výške 19,2 % ročne a so splatnosťou do 31. 12. 2010. K žalobe priložil písomnú zmluvu o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010, dodatok k tejto zmluve z toho istého dňa a dva príjmové pokladničné doklady, jeden na sumu 700.000 Kč a jeden na sumu 30.000 eur. Medzi sporovými stranami pritom nebolo sporné, že žalovaný tieto sumy od žalobcu prevzal v hotovosti pri podpise zmluvy dňa 22. 01. 2010, ako ani to, že žalovaný vrátil len časť tejto sumy, a to dňa 15. 07. 2013 sumu 10.000 eur. Žalovaný v konaní takisto potvrdil, že vyššie uvedené písomnosti (zmluvu o pôžičke, dodatok k tejto zmluve a príjmové pokladničné doklady) vlastnoručne podpísal, čo potvrdzuje aj úradné overenie jeho podpisu na zmluve o pôžičke a jej dodatku. Zmluva o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010 v znení jej dodatku pritom obsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke v zmysle ust. § 657 a § 658 českého Občianskeho zákonníka a z tohto hľadiska je platným právnym úkonom. Odvolací súd na základe uvedeného konštatuje, že žalobca v spore splnil svoju povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a takisto aj svoju dôkaznú povinnosť (povinnosť označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností).

23. Za takejto procesnej situácie zaťažovalo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno žalovaného (k tzv. presúvaniu dôkazného bremena porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. septembra 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010). Pokiaľ sa chcel žalovaný v konaní úspešne brániť, bolo jeho povinnosťou tvrdiť, že žalovanú sumu nie je povinný žalobcovi zaplatiť, a na preukázanie týchto svojich tvrdení bol povinný označiť dôkazy (a predložiť tie dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemohol bez svojej viny predložiť). Žalovaný v rámci procesnej obrany tvrdil, že zmluva o pôžičke uzatvorená medzi ním a žalobcom bola urobená len „formálne“, že bola predstieraným právnym úkonom (tzv. právnym úkonom robeným „naoko“), a že skutočnou vôľou sporových strán bolo uzatvoriť zmluvu o investovaní ako inominátnu zmluvu, na základe ktorej žalovaný investoval v mene žalobcu peniaze žalobcu a podľa ktorej znášal riziká investovania výlučne žalobca. Keďže žalobca uvedené skutkové tvrdenia žalovaného poprel (a uviedol vlastné skutkové tvrdenia o poskytnutí pôžičky žalovanému), bolo povinnosťou žalovaného tieto svoje skutkové tvrdenia preukázať.

24. V zmysle ust. § 41a ods. 2 českého Občianskeho zákonníka platí, že ak má byť právnym úkonom zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti, pričom neplatnosti takéhoto právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.

25. Pokiaľ má byť právnym úkonom zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť určitým právnym úkonom urobeným len „naoko“ (tzv. simulovaným právnym úkonom) zastieraný iný právny úkon (tzv. disimulovaný právny úkon), je simulovaný právny úkon neplatný z dôvodu nedostatku skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon. V takých prípadoch platí zastieraný právny úkon; podmienkou ale je, že zastieraný právny úkon zodpovedá vôli subjektov a že spĺňa náležitosti požadované zákonom pre jeho platnosť. Pokiaľ by bol sám zastieraný právny úkon nedovolený (priečil by sa zákonu), bol by takisto v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatný (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. marca 2011, sp. zn. 3 Cdo 144/2010). O neplatnosti zmluvy pre nedostatok vážnosti vôle strán spočívajúcej v simulácii je možné uvažovať len v prípade, že vôľu uzavrieť zmluvu nemá žiadna zo strán zmluvy. Pokiaľ jedna strana chce zmluvu uzavrieť a byť jej obsahom viazaná, zatiaľ

čo druhá strana koná len „na oko“, bez toho, aby to bolo druhej strane zrejmé, ide u strany konajúcej nevážne len o jej mentálnu rezerváciu (vnútornú výhradu), ktorá nemôže mať vplyv na platnosť právneho úkonu (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 12. augusta 2003, sp. zn. 22 Cdo 290/2003).

26. Z vyššie uvedeného vyplýva, že pokiaľ má namiesto predstieraného právneho úkonu platiť zastretý právny úkon, musí tento zastretý právny úkon zodpovedať vôli všetkých účastníkov právneho úkonu a musia byť splnené všetky jeho zákonné náležitosti. Pokiaľ predstiera svoju vôľu len jeden z účastníkov právneho úkonu, nemá táto jeho vnútorná výhrada žiaden vplyv na platnosť urobeného právneho úkonu. Zákon tu chráni toho účastníka právneho úkonu, ktorý považoval právny úkon za nezastretý. V nadväznosti na to odvolací súd konštatuje, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalobca pri podpise zmluvy o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010 a jej dodatku z toho istého dňa konal s úmyslom uzatvoriť nie zmluvu o pôžičke, ale inú (nepomenovanú) zmluvu o investovaní, ktorej predmetom by bolo investovanie jeho peňažných prostriedkov na jeho účet a na jeho riziko. Naopak, podľa názoru odvolacieho súdu bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že úmyslom oboch zmluvných strán bolo uzatvoriť zmluvu o pôžičke, a až následne, keď sa investícia žalovaného do akcií spoločnosti JF. M. K. (M. O. M. B.) ukázala prinajmenšom ako nerentabilná, sa žalovaný začal brániť tým, že to nebola pôžička, ale investícia žalobcu a že riziko investovania zaťažuje takisto žalobcu. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že takáto procesná obrana žalovaného je účelová, s cieľom vyhnúť sa svojej povinnosti splniť dlh z pôžičky.

27. O tom, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, svedčia predovšetkým žalobcom predložené listinné dôkazy, a to zmluva o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010, jej dodatok z toho istého dňa a prílohy k zmluve o pôžičke (príjmové pokladničné doklady na sumy 700.000 Kč a 30.000 eur). Z výpovede žalobcu a M. X. Š. (W. Ž.) O. konaní pred súdom prvej inštancie vyplýva, že skutočný úmysel (prinajmenšom) žalobcu zodpovedal jazykovému vyjadreniu tohto právneho úkonu. Podľa výslovného znenia zmluvy o pôžičke v znení jej dodatku a podľa výpovede žalobcu bolo účelom zmluvy o pôžičke poskytnutie peňazí vo forme pôžičky žalovanému, ktorý sa zaviazal poskytnuté peniaze zúročiť investovaním na amerických akciových trhoch a následne pôžičku vrátiť žalobcovi aj s dohodnutou odmenou vo výške 19,2 % ročne. Odvolací súd nevidí najmenší dôvod na to, aby spochybňoval výpoveď žalobcu a M. X. Š. v konaní pred súdom prvej inštancie a tieto výpovede považuje za konzistentné a vierohodné a plne v súlade s predloženými listinnými dôkazmi.

28. Vyššie uvedené skutkové závery nepriamo potvrdzuje aj výpoveď žalovaného a M. W. M. (Z. B. Ž.) v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalovaný v rámci svojho výsluchu výslovne uviedol, že žalobca nechcel mať účet na svoje meno a že nechcel brať na seba riziko trhu, ale chcel mať ochranu, preto uzavreli zmluvu o pôžičke. Z uvedeného je zrejmé, že vôľou žalobcu nebolo uzatvoriť zmluvu o investovaní, pretože žalobca od začiatku nechcel na seba preberať riziko investovania a chcel byť pred týmto rizikom chránený, preto sporové strany nakoniec uzatvorili zmluvu o pôžičke. V takom prípade je ale vylúčené, že by žalobca ako účastník právneho úkonu predstieral uzatvorenie zmluvy o pôžičke s tým, že v skutočnosti by bolo jeho vôľou uzavrieť akúsi nepomenovanú zmluvu o investovaní bez akýchkoľvek garancií a za plného investorského rizika. Žalovaný vo svojej výpovedi takisto uviedol, že obchodoval na vlastný účet a vo svojom mene, že peniaze vložil na svoj obchodný účet, od ktorého nedal žalobcovi prihlasovacie údaje, a že od žalobcu nedostal žiadne pokyny ani obmedzenia ohľadom investovania, ale obchodoval podľa vlastného uváženia. Z toho všetkého je zrejmé, že aj žalovaný pristupoval k týmto peniazom ako ku svojim vlastným a že ich investoval vo svojom mene a na svoj účet, a nie na účet žalobcu. Aj M. W. M. vo svojej výpovedi v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23C/386/2013, (v obdobnej skutkovej a právnej veci s totožnými stranami sporu) potvrdila, že žalobca spolu s jeho manželkou nechceli, aby bol účet vedený na ich meno. Navyše, aj v potvrdení o prevzatí sumy 10.000 eur zo dňa 15. 06. 2013, ktoré naformuloval a v konaní predložil žalovaný, je uvedené, že podpísaná X. Š. (W. Ž.) „potvrdzuje prevzatie časti pôžičky zo dňa 22. 01. 2010 vo výške 10.000 eur“ od žalovaného. Aj to svedčí o účelovosti procesnej obrany žalovaného.

29. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na znenie dodatku k zmluve o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010, v ktorom je uvedený účel poskytnutia finančných prostriedkov, odvolací súd k tomu uvádza, že v praxi je bežné, že v zmluve o pôžičke je uvedený jej účel, t. j. že poskytnutá pôžička je účelovo viazaná a dlžník ju môže použiť len spôsobom dohodnutým v zmluve. Uvedené je logické, pretože veriteľ môže mať oprávnený záujem na tom, aby dlžník použil poskytnuté peňažné prostriedky dohodnutým spôsobom,

keďže to môže mať vplyv na schopnosť dlžníka splatiť svoj dlh, príp. to môže mať pre veriteľa ľubovoľný iný (hospodársky) význam. Je preto možné a právne dovolené, ak sa veriteľ a dlžník v zmluve o pôžičke dohodnú, že dlžník investuje požičané peniaze určitým predpísaným spôsobom, napr. investovaním do akciových trhov. Takisto je logické a nie výnimočné, že v zmluve o pôžičke je dohodnutý mechanizmus kontroly použitia poskytnutých peňažných prostriedkov, napr. aj prostredníctvom prístupu k obchodnému účtu dlžníka, cez ktorý dlžník vykonáva obchodovanie na akciových trhoch. Nič z toho však nezabavuje dlžníka jeho povinnosti vrátiť po uplynutí dohodnutej doby poskytnutú pôžičku aj spolu s dohodnutou zmluvnou odmenou (zmluvným úrokom), pokiaľ nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté inak. Odvolací súd preto uzatvára, že zo samotného znenia dodatku k zmluve o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010 nie je možné dospieť k záveru, že ide o predstieraný právny úkon a že skutočným úmyslom zmluvných strán bolo uzatvoriť nepomenovanú zmluvu o investovaní.

30. Odvolací súd preto dospel k rovnakému skutkovému a právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že medzi stranami došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a jej dodatku tak, ako to tvrdil v rámci svojho procesného útoku žalobca, a že v konaní nebola preukázaná procesná obrana a tvrdenia žalovaného, že išlo o predstieraný právny úkon.

31. Rovnako správny je aj skutkový a právny záver prvoinštančného súdu, že predmetom pôžičky nebola len suma 700.000 Kč, ale aj suma 30.000 eur. Súd prvej inštancie pritom správne vychádzal nielen z doslovného znenia zmluvy o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010, ale prihliadol aj na vôľu zmluvných strán, okolnosti uzavretia zmluvy a následné chovanie strán (ust. § 35 ods. 2 českého Občianskeho zákonníka). Aj keď z výslovného znenia zmluvy o pôžičke vyplýva, že má len jednu prílohu (prílohu č. 1 - príjmový pokladničný blok), žalobca vo svojej výpovedi zrozumiteľne vysvetlil (a žalovaný to nepoprel), že žalovaný doniesol na ich osobné stretnutie, na ktorom došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, vytlačené návrhy zmluvy o pôžičke a jej dodatku, ktorých text tak už nebolo možné meniť. Logicky tiež zdôvodnil, že príjmové pokladničné doklady boli dva z toho dôvodu, že predmetom pôžičky boli sumy v dvoch rôznych menách, a síce v českých korunách a v eurách (ktoré žalobca odovzdal žalovanému pri podpise zmluvy v hotovosti). Prijatie súm 700.000 Kč a 30.000 eur vyplýva z predložených príjmových pokladničných blokov a potvrdil ho tiež žalovaný, ktorý sa však bránil, že suma 30.000 eur nebola pôžičkou, ale plnením poskytnutým bez právneho dôvodu, a teda bezdôvodným obohatením. Sám žalovaný však vo svojej výpovedi v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že zmluva o pôžičke mala dve prílohy, jednu na sumu 700.000 Kč a druhú na sumu 30.000 eur. Prvoinštančný súd takisto správne poukázal na skutočnosť, že žalovaný túto svoju procesnú obranu nepoužil už v podanom odpore proti európskemu platobnému rozkazu (aj keď už v tom čase musel mať o nej vedomosť), ale začal sa tak brániť až v priebehu ďalšieho konania. Aj to poukazuje na účelovosť tejto procesnej obrany žalovaného.

32. Odvolací súd nezistil pochybenie ani v tej časti napadnutého rozhodnutia, v ktorej súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške 19,2 % ročne z požičanej sumy od 22. 01. 2010 (t. j. odo dňa poskytnutia pôžičky) až do zaplatenia. V čl. I. bode 3. dodatku k zmluve o pôžičke zo dňa 22. 01. 2010 sa žalovaný ako dlžník zaviazal vyplatiť žalobcovi ako veriteľovi ročnú odmenu vo výške 19,2 % z požičanej čiastky, a to ako ročnú alebo mesačnú odmenu, s výnimkou nepredvídateľných situácií (vojna, teroristický útok apod.), pričom spôsob a termín vyplácania odmeny budú medzi zmluvnými stranami dohodnuté individuálne. Slovné spojenie „ročná odmena vo výške 19,2 % z požičanej čiastky“ je aj podľa názoru odvolacieho súdu možné vyložiť len ako dohodu zmluvných strán o zmluvnom úroku vo výške 19,2 % ročne v zmysle ust. § 658 ods. 1 českého Občianskeho zákonníka. Uvedené zodpovedá aj okolnostiam prejednávaneho prípadu, pretože len ťažko si je možné predstaviť situáciu, že žalobca by požičal žalovanému tak vysokú sumu peňazí bez akéhokoľvek zabezpečenia a navyše aj bez garantovanej zmluvne dohodnutej odmeny (zmluvného úroku). Keďže v konaní nebolo preukázané (a žalovaný to ani netvrdil), že nastala nepredvídateľná situácia ako napr. vojna či teroristický útok, žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutého úroku vo výške 19,2 % ročne z požičanej sumy odo dňa požičania až do zaplatenia (do skutočného vrátenia pôžičky). Napriek tomu, že zmluvné strany sa individuálne nedohodli na spôsobe a termíne vyplácania odmeny v zmysle čl. I bodu 4. dodatku k zmluve o pôžičke, nemení to nič na tom, že zmluvné strany sa dohodli na zmluvnom úroku vo výške 19,2 % ročne z požičanej sumy. Takto určený záväzok je podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne určitý a zrozumiteľný, a teda platný. Keďže splatnosť tohto zmluvného úroku nebola medzi zmluvnými stranami individuálne dohodnutá, nastala spolu so splatnosťou istiny poskytnutej pôžičky.

33. K námietke žalovaného, že priznaná výška zmluvných úrokov odporuje dobrým mravom, odvolací súd uvádza, že žalovaný sa nemôže úspešne dovolávať rozporu dojednania o výške zmluvných úrokov s dobrými mravmi, keďže sám sformuloval a navrhol znenie zmluvy o pôžičke a znenie dodatku k nej, a teda aj sám navrhol výšku dohodnutej zmluvnej odmeny. Žalovaný teda vyhodnotil takúto odmenu s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu ako primeranú. Navyše, dohodnutá výška zmluvných úrokov nie je v rozpore s dobrými mravmi, keďže podstatne nepresahuje úrokovú mieru obvyklú v dobe dojednania. Podľa ustálenej judikatúry je neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, taká výška úrokov dojednaná podľa ust. § 658 ods. 1 Obč. zák., ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011). Odvolací súd konštatuje, že zmluvné úroky vo výške 19,2 % ročne z požičanej sumy podstatne nepresahujú úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, a to aj s ohľadom na výšku požičanej sumy a s ohľadom na skutočnosť, že poskytnutá pôžička nebola žiadnym spôsobom zabezpečená. Rozpor dojednania o výške zmluvných úrokov s dobrými mravmi tak nie je daný.

34. Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že zmluvné úroky je možné žalobcovi priznať len do splatnosti pôžičky (a nie až do skutočného zaplatenia pôžičky), pretože splatnosťou dlhu sa dlžník dostáva do omeškania, čím veriteľovi vzniká nárok na úroky z omeškania. K tomu odvolací súd uvádza, že sa s týmto právnym názorom žalovaného nestotožňuje a nepovažuje ho za správny. Žiadna občianskoprávna norma totiž nevyklučuje vznik nároku na zaplatenie zmluvného úroku popri nároku na zaplatenie úroku z omeškania (kumuláciu týchto nárokov). Kým úroky z omeškania sú sankciou, tak zmluvné úroky sú odmenou za užívanie si peňazí, a preto ich treba platiť až do ich vrátenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 27. júna 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005). Odvolací súd v tejto súvislosti pripomína, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným sa riadi právnym poriadkom Českej republiky, pričom rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Českej republiky pripustila kumuláciu zmluvných úrokov a úrokov z omeškania. Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku zo dňa 24. júla 2014 sp. zn. 33 Cdo 1401/2014 uviedol nasledovné: „Zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, zatiaľ čo úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní so splnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky, a naopak, úroky z omeškania môže požadovať pri omeškaní dlžníka aj u bezodplatnej pôžičky. Oba úroky môžu byť veriteľom požadované vedľa seba bez ohľadu na skutočnosť, či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah.“ Odvolací súd preto konštatuje, že ani táto odvolacia námietka žalovaného nie je dôvodná s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti priznaných zmluvných úrokov je vecne správne.

35. Nad rámec podaného odvolania, v podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 11. 01. 2019 a označenom ako „Podanie - vznesenie námietky premlčania“, žalovaný namietol premlčanie žalobou uplatneného nároku, a to z dôvodu, že žaloba bola podaná až dňa 09. 01. 2014, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby. K tomu odvolací súd uvádza, že žaloba bola podaná na súde prvej inštancie dňa 23. 10. 2013, a teda v rámci trojročnej premlčacej doby. Námietka premlčania vznesená žalovaným preto nie je dôvodná (a ak by aj bola, išlo by zo strany žalovaného o neprípustnú novotu v odvolacom konaní v zmysle ust. § 366 C.s.p.).

36. V podaní doručenom odvolaciemu súdu dňa 23. 01. 2019 a označenom ako „Doplňujúce vyjadrenie žalovaného k odvolaniu zo dňa 15. 08. 2017“ žalovaný namietol, že zmluva o pôžičke uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je tzv. záväzkom z odvážnych zmlúv v zmysle ust. § 2756 českého nového Občianskeho zákonníka (zákona č. 89/2012 Sb.), a takisto namietol, že išlo vedome o pôžičku poskytnutú k stávke v zmysle ust. § 2873 a nasl. českého nového Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené bol žalovaný toho názoru, že pohľadávka žalobcu je nevymáhateľná. K tomu odvolací súd uvádza, že ustanovenia českého nového Občianskeho zákonníka sa na prejednávajúcu vec neaplikujú, keďže zmluva o pôžičke bola uzavretá ešte za účinnosti českého pôvodného Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Sb.) a takisto žalobou uplatnený nárok vznikol za účinnosti českého pôvodného Občianskeho zákonníka. Ako uviedol odvolací súd už vyššie, v zmysle prechodných ust. § 3028 ods. 1 a 3 českého nového Občianskeho zákonníka platí, že týmto zákonom sa riadia práva a povinnosti vzniknuté odo dňa nadobudnutia jeho účinnosti; iné právne pomery vzniknuté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, ako aj práva a povinnosti z nich vzniknuté, vrátane práv a povinností z porušenia

zmlúv uzavretých pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa riadia doterajšími právnymi predpismi. Vo zvyšku odvolací súd odkazuje na predchádzajúce odseky odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorom sa vyčerpávajúco vysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi námietkami žalovaného.

37. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobe žalobcu vyhovel (výrok I. napadnutého rozsudku), ako vecne správny potvrdil (ust. § 387 ods. 1 C.s.p.).

38. Žalovaný napadol odvolaním taktiež závislé výroky rozsudku prvoinštančného súdu o náhrade trov konania (výroky II. a IV. napadnutého rozsudku). Po preskúmaní týchto výrokov dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je v tejto časti dôvodné. Súd prvej inštancie pochybil, keď o náhrade trov konania rozhodol dvomi samostatnými výrokmi, jedným výrokom o náhrade trov konania vo veci samej a druhým výrokom o náhrade trov konania v zastavenej časti konania. Súd prvej inštancie mal v súlade s ust. § 262 ods. 1 C.s.p. rozhodnúť jedným výrokom o celom nároku na náhradu trov konania, a to tak, že by náhradu trov konania v zmysle ust. § 255 ods. 2 C.s.p. pomerne rozdelil.

39. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 57.113,92 eur s príslušenstvom, pričom v časti o zaplatenie sumy 10.000 eur zobral žalobu späť. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie sumy 47.113,92 eur, v ktorej súd prvej inštancie jeho žalobe vyhovel. Naopak, v časti o zaplatenie sumy 10.000 eur, v ktorej bolo konanie pre späťvzatie žaloby žalobcom zastavené (pričom zastavenie konania v zmysle ust. § 256 ods. 1 C.s.p. zavinil žalobca), bol úspešný žalovaný. Žalobca mal teda v konaní úspech v rozsahu 82,49 % a vo zvyšku bol neúspešný, žalovaný mal v konaní úspech v rozsahu 17,51 % a vo zvyšku bol neúspešný. Rozdiel medzi úspechom žalobcu a úspechom žalovaného tak predstavuje čistý úspech žalobcu v prvoinštančnom konaní v rozsahu 64,98 % (82,49 % - 17,51 %).

40. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v súlade s ust. § 388 C.s.p. zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania vo veci samej (výrok II. napadnutého rozsudku) tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov (prvoinštančného) konania v rozsahu 64,98 %. Výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania v zastavenej časti konania (výrok IV. napadnutého rozsudku), odvolací súd v súlade s ust. § 389 ods. 1 písm. d) C.s.p. zrušil ako nadbytočný.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 a ust. § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle ust. § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).